

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év december hó 17. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

Í T É L E T E T :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év május hó 28. napján kihirdetett **17.B.692/2006/12.** számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a börtönbüntetés végrehajtásának próbaidejét 2 (kettő) évre mérsékli és mellőzi pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezést.

Az eljárás során felmerült összesen 165.303 (százhatvanötezer-háromszázhárom) forint bűnügyi költségből a vádlott 59.303 (ötvenkilencezer-háromszázhárom) forint bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni. A további költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Bíróság a 2007. év február hó 29. napján kelt 17.B.692/2006/12. számú ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt 1 évi - 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte és 3 évi időtartamra elrendelte a pártfogó felügyeletét.

A vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a jogos védelmi helyzet megállapításáért, felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában hivatkozott arra, hogy amikor a sértett kirángatta a vádlottat az ágyból, a vádlott azonnal dulakodni kezdett a sértettel, holott a vádlottat a felmenője tekintetében kitérés kötelezettség terhelte

volna. A vádlott az oldalán fekvő, de neki lényegében háttal lévő sértettet szúrta meg több alkalommal ezért a vádlott javára a jogos védelem nem állapítható meg. Álláspontja szerint a kiszabott büntetés inkább enyhe, mint súlyos, de a súlyosítási tilalomra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A védő a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a jogtalan támadás a sértett részéről indult el, és bár a vádlottnak fennállt volna a kitérés kötelezettsége, de ez a részéről nem volt veszélymentes, és nem is tudott abban a pillanatban egy megoldható, semleges helyzetet találni, mivel ijedt, zavart állapotban volt. Álláspontja szerint az ügyben a jogos védelmi helyzet megállapítható, csupán az a kérdés, hogy a Btk. 29. § (2) vagy (3) bekezdésének az alkalmazására kerülhet-e sor. Mindenek előtt annak figyelembe vétele indokolt, hogy a vádlott az ijedtsége zavartsága folytán képtelen volt felismerni az elhárítás szükséges mértékét, ezért elsősorban a felmentését, másodsorban büntetés további enyhítését kérte.

A vádlott szintén a felmentését kérte, mert félelemből, menthető felindulásból cselekedett. Ezen túlmenően a bűnügyi költség összegének megállapítását kifogásolta, mert állítása szerint az igazságügyi szakértő szakvéleményének beszerzése szükségtelen volt.

A Fővárosi Ítéltábla megvizsgálta az elsőfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül, és megállapította, hogy az eljárás bírósága az eljárási szabályokat megtartotta, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat összegyűjtötte és azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával megfelelően értékelte.

Az így megállapított tényállás lényegében mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól. A tényállást kisebb részében azonban a másodfokú bíróság a Be. 351. § (1) bekezdésének a./ pontja szerint hiányosnak találta, ez a hiba azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma és a nyilvános ülésen elhangzottak alapján kiküszöbölhető volt a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján.

A másodfokú bíróság az egyébként helyes tényállást kiegészíti: azzal, hogy a vádlott és édesanyja is félt a sértettől, mivel a sértett a vádlottat kisgyermek korától kezdve tettelesen bántalmazta, emiatt a családsegítő szolgálat is foglalkozott velük, és többször ki kellett hívni a rendőrséget a sértett durva magatartása miatt (a tanú tárgyalási vallomása, 9. számú jegyzőkönyv 2-4. oldal), valamint azzal, hogy a sértett 2008. év július hó 3. napján elhalálozott (másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal. 4. bekezdés).

A tényállás a fenti kiegészítésekkel teljes egészében megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált (Be. 351. §).

Az elsőfokú bíróság bár az indokolási kötelezettségének eleget tett, és kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben, miért fogadta el, és megindokolta az ítéletének egyéb rendelkezéseit is, a megállapított tényekből további tényekre mégis hibásan vont le következtetést.

Az alanyi és tárgyi tényezők figyelembe vételével helyesen állapította meg a vádlott bűnösségét és a cselekményt is kifogástalanul minősítette a Btk. 170. § (5) bekezdésének első tételébe ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének, tévedett azonban, amikor arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott nem jogos védelmi helyzetben cselekedett.

Az adott ügyben az ittas sértett a vádlott szobájába ment, a vádlottat szidalmazta, lopással vádolta, a jobb karjánál fogva kirángatta az ágyból. E magatartásával lényegében a vádlott testi épsége ellen közvetlenül fenyegető jogtalan támadást indított el. A vádlott e jogtalan támadás ellen jogszerűen cselekedett, az elhárítás szükséges volt.

A vádlott azonban a testi épségét fenyegető jogtalan támadást, életveszélyes sérülés okozására alkalmas eszközzel, késsel - a sértettet háromszor megszúrva - hálította el, amivel az elhárítás szükséges mértékét túllépte. Elsősorban a sértett korábbi magatartása miatt azonban a vádlottban - menthető okból származó - ijedtségből, olyan felindulás alakult ki, amely jelentős fokban korlátozta őt az elhárítás szükséges mértékének a felismerésében.

A fentiekből következően másodfokú bíróság nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal sem, hogy a vádlottat kitérés kötelezettség terhelte, ezért javára a jogos védelmi helyzet nem értékelhető.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvében írt iránymutatás szerint töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a kitérés kötelezettséggel terhelt személynél vizsgálni kell azt is, hogy a nevezett személy az adott körülmények között a kötelezettségének ténylegesen eleget tehetett-e. Amennyiben ugyanis erre nem volt módja, úgy az ügyet a jogos védelem általános feltételei szerint kell megítélni (EBH. 2006.1384.) A jelen ügyben a vádlottat a szobájában az apja részéről váratlan, jogtalan támadás érte, a sértett fogta meg a vádlott karját, amikor dulakodni kezdtek sem engedte el, és a sértett hanyatt esve magával rántotta a vádlottat. A vádlott nem is volt abban a helyzetben, hogy a kitérés kötelezettségének eleget tudjon tenni.

A másodfokú bíróság ezért a vádlott cselekményét úgy értékelte, hogy jogos védelmi helyzetben cselekedett, de az elhárítás szükséges mértékét túllépte, mert az ijedtsége, korlátozta abban, hogy az elhárítás szükséges mértékét felismerje, ezért javára a Btk. 29. § (3) bekezdése alkalmazható, a büntetése korlátlanul enyhíthető.

A jogos védelem megállapítására tekintettel a bűnösségi körülmények helyesbítésre, kiegészítésre szorultak. Nem értékelhető súlyosító körülményként a testi épség elleni cselekmények elszaporodottságában rejlő társadalomra veszélyesség, ugyanakkor nem enyhítő körülmény a vádlott fiatal felnőtt kora mellett a büntetlen előélete, és nem enyhítő a személyiségzavara sem, mivel az orvosilag nem volt korlátozó tényező, a sértett jelentős közrehatása pedig a Btk. 29. § (3) bekezdésével került értékelésre.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés tartamával, de úgy látta, hogy a korlátlan enyhítés lehetőségére is figyelemmel, a próbaidő tartama túl szigorú, ezért azt a törvényi minimumra, 2 évre enyhítette. Tekintettel arra, hogy a bűncselekmény elkövetése szorosan összefügg a sértett magatartásával, és a jövőben a sértett időközben bekövetkezett halála miatt az ismétlődésétől nem kell tartani, a másodfokú bíróság indokolatlannak találta a vádlottal szemben a pártfogó felügyelet elrendelését, ezért azt mellőzte.

A vádlottnak az előzetes mentesítésben történt részesítése megfelelt a törvényi előfeltételeknek.

A másodfokú bíróság a bűnügyi költség köréből csak a kirendelt védői díj megfizetésére kötelezte a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján és úgy rendelkezett, hogy a további költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdése alapján került sor, az ítélet egyéb rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (19) bekezdése alapján hagyta helyben.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. év december hó 17. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.	Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 17.B.692/2006/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.193/2008/7. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év december hó 17. napján

. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő